

ПАУНЕ, ЗАЛЕПИ!

Имало едно време трима братя. Най-малкият се казвалъ Тодоръ. Двамата по-стари братя постоянно го подигравали. Нему дотегнало и той решилъ да напустне бащината си къща. Една ранна утринъ, безъ да бжде забелязанъ, той се отправилъ на пѣтъ да търси своето щастие.

Когато се изкачилъ на хълма край селото, погледналъ за последенъ пѣтъ родното си мѣсто и се замислилъ. Изведнажъ предъ него застанала една стара жена. Тя го попитала, защо е така замисленъ. Той ѝ разказалъ всичко. „Добре си направилъ“, казала му тя. „Какво мислишъ да започнешъ сега?“ Тодоръ мълчалъ. Тогава старата жена му казала: „Тая вечеръ, когато слънцето залѣзе, иди при голѣмата

круша, която е тамъ на кръстопѣтя. Подъ дървото ще намѣришъ, че спи единъ мжжъ, а на дървото ще видишъ вързанъ хубавъ паунъ. Отвържи пауна, безъ да събуждашъ мжжа, и продължи пѣтя си съ него. Всички хора ще се възхищаватъ отъ хубавитѣ му пера. Ти можешъ да позволишъ на всѣки, който иска, да си отскубне по едно. Когато се допре човѣкъ до пауна, ти кажи: „Пауне, залепи!“ и ржката на този, който се е допрѣлъ, ще се залепи и не ще може да се освободи, докато ти не се допрешъ съ тази пржчица, която азъ ти подарявамъ. Като съберешъ така много хора, продължи пѣтя си, докато стигнешъ до единъ голѣмъ градъ. Тамъ живѣе една царска дъщеря, която презъ цѣлия си животъ не се е засмѣла. Сполучишъ ли да я разсмѣешъ, твоето щастие е готово!“

Тѣкмо при залѣзъ слънце Тодоръ билъ при споменатото дърво. Той намѣрилъ всичко така, както